

Květuše Bartoníčková se narodila v roce 1935. Pochází z tradiční selské rodiny, která to neměla za komunismu, ani za nacismu lehké. Její maminka byla v době heydrichiády nespravedlivě zadržena na základě udání, že má židovské předky.

„Najednou já jako sedmiletá holčina jsem už věděla, co je to kladenský gestapo. Proto jsem v pláči běžela do pokoje mých rodičů a tam pod svatým obrázkem jsem se modlila, aby se mi maminka vrátila.“

Mezitím odjela její babička s tatínkem kočárem do Kladna. Babička si vyžádala mluvit jedině s velitelem, uměla velmi dobře německy a rozhodně si nebrala servítky. Ptala se hlavně na to, jak je možné dávat anonymnímu udání takovou váhu.

„Takže táta si v duchu řekl: tak to dopadne tak, že já pojedu domů sám. Babičku si tady nechají. Najednou velitel se ztišil hlas, babička taky a když potom salutoval babičce, tak si táta řekl, myslím, že je to na dobrý cestě.“

„Ale takhle se podařilo mamince zachránit svoji dceru, díky její dobré znalosti němčiny a potom hlavně odvaze, kterou v pravej čas použila.“

Po druhé světové válce se rodině ulevilo pouze na chvíli, v roce 1948 se k moci dostali komunisté a tatínek musel veškerý majetek předat státu.

„Nás třetího ledna odstěhovali na vejminek k babičce, takže to byly zoufalý, nejhorší Vánoce v mém životě. Protože jsme měli věci v krabicích, v kufrech a vlastně jsme leželi jen na dekách a u babičky jsme byli asi ¾ roku.“

Pak byla rodina Hořejších vystěhována do vybydleného zájezdního hostince. Tatínka zaměstnali na státním statku Zlonice a v den jeho 54. narozenin (1.12.1952) byl povolán na “mimořádné” vojenské cvičení do PTP. Jako pětépák byl převelen na Slovensko, odkud se už bohužel živý nevrátil...

„V Nižné Šebastové závozník, který jel s autem, který neměl řidičák a bylo mu snad 18 roků, prostě byl mladistvej. Tak tátu přejel. Shodil ho na zem předním kolem a zadním kolem ho přejel. Takže táta, 16. dubna 1953 v nemocnici v Prešově zemřel. Takže nám sice přišel domů, ale v cínový rakvi.“

Smrtí tatínka přestala mít rodina jakýkoliv finanční příjem. Maminka a děti nedostaly ani sirotčí, ani vdovský důchod, maminku nechtěli nikde zaměstnat, a tak žili z 90 korun z babiččina důchodu. Rozprodávali majetek, aby měli na jídlo. Okolí se k rodině zachovalo různě.

„Byli lidi, který v noci, když je nikdo neviděl, tak nám přinesli třeba kus chleba, nebo koláč. Nebo pán, kterej dělal v mlíkárně, tak hroudu másla. Ale všichni se báli. Takže to bylo jednou, dvakrát a pak už prostě, pak už to skončilo.“

Po Sametové revoluci dostala Květuše Bartoníčková rodinný statek zpět v hrozném stavu a trvalo dlouho, než se spravily škody způsobené komunistickým režimem.